

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5145/23
23.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Целетовић Цуцић, председника већа, Весне Дамјановић и Александре Лековић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ЈМБГ ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ул. Јована Шербановића бр.4, ради утврђења права својине, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П 3243/21 од 30.6.2023. године, у седници већа одржаној дана 23.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П 3243/21 од 30.6.2023. године.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке утврђено је да је тужилац по основу одржаја и градње сувласник са уделом од 9/1140 на кат.парцели бр...., цела у површини од 11,40 ари, уписана у лист непокретности бр.... КО ..., и то физички опредељеног дела који се налази уз међу са тужиочевом кат.парцелом бр.... и чини кућиште, односно земљиште испод дела стамбеног објекта у власништву тужиоца, што је тужена дужна да призна и дозволи да тужилац на основу ове пресуде код надлежне службе за катастар непокретности на предметној непокретности изврш упис права су својине са наведеним уделом, без накнадног одобрења тужене. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу из свих законом прописаних разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде, на основу овлашћења из члана 386. Закона о парничном поступку ("Сл.гласник РС" бр.72/11 са свим каснијим изменама и

допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужене није основана.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Побијана пресуда, супротно жалбеним наводима, није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, јер је њена изрека јасна, не противречи сама себи, нити разлозима пресуде, а у пресуди је дато довољно јасних и непротивречних разлога о битним чињеницама на којима је одлука заснована, тако да побијана пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, кат.парцела ... површине 11,31 ара, пољопривредно земљиште, по култури пашњак 4. класе, уписана је у л.н.бр... КО ... као својина Републике Србије са обимом удела 1/1. Тужилац је искључиви власник кат.парцеле ... КО ..., која се граничи са наведеном парцелом у својини тужене, те је исти власник и објекта бр.2-породичне стамбене зграде укупне површине 107м² која се делом, и то у површини од 98м² налази на парцели тужиоца ... а преосталим делом од 9м² објекат се налази на кат.парцели тужене ... Предметни објекат саградили су тужиочеви правни претходници, његов деда и отац пре више од 70 година, стим да је објекат дограђен 70-тих година прошлог века, којом приликом је исти делом сагађен на парцели тужене, јер приликом доградње није излазио геометар и није постојала међа између парцела тужиоца и тужене. Правни претходници тужиоца и тужилац лично су од 70-тих у поседу и несметаној државини дела парцеле тужене на коме се налази део објекта тужиоца и нико их никада ни на који начин није узнемиравао у коришћењу кат.парцеле ... на делу на коме се налази објекат нити им је то право икада оспоравано.

Полазећи од овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, применом члана 28. став 2. Закона о основама својинскоправних односа, закључио да је тужбени захтев основан, с обзиром да су тужилац и његови правни претходници били савесни држаоци катастарске парцеле бр. ... КО ... у периоду од преко 20 година, и то почев од 4.7.1996. године, па до дана подношења тужбе, а да су и пре 4.7.1996. године у поседу исте били још од 70-тих година прошлог века, у чему их нико није спречавао те да су испуњени услови за стицање права својине ванредним одржајем па је усвојио тужбени захтев и одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, и то одредбе чл.28 ст.4 и 72 Закона о основама својинскоправних односа када је усвојио тужбени захтев правилно оценивши да су тужилац и његови правни претходници били савесни држаоци катастарске парцеле ... КО ... у периоду дужем од 20 година, на чијем делу су 70-тих година прошлог века саградили објекат и исти користили за своје потребе, као неко ко оправдано верује да је власник, а сама околност да је у наведеном временском периоду њихов посед био несметан и неоспораван, исти чини мирним и савесним. За своју одлуку првостепени суд је дао јасне и довољне разлоге које прихвата и овај суд, као другостепени.

Цењени су наводи жалбе тужене да тужиоци нису савесни држаоци предметне

кат.парцеле у смислу чл.28 ст.4 Закона о основама својинско правних односа јер је спорна катастарска парцела, као пољопривредно земљиште уписана у лист непокретности ... КО ... као државна својина Републике Србије са обимом удела 1/1, али ови наводи нису основани. Наиме, одржај, као основ стицања права својине, у смислу одредбе члана 28. Закона о основама својинско правних односа, подразумева да власник не врши своје својинско право на ствари коју држалац користи несметано и непрекидно током одређеног и законом прописаног рока, и то у уверењу да је њен власник. Нужни услов за стицање права својине одржајем је савесност државине. Према одредби члана 72. став 2. Закона о основама својинскоправних односа државина је савесна ако држалац не зна или не може знати да ствар коју држи није његова, а савесност државине се претпоставља према одредби из става 3. истог члана. Онај ко тврди супротно мора то и да докаже. У конкретном случају, правни претходници тужиоца, његов деда и отац, су 70-тих година прошлог века на спорном делу предметне кат.парцеле саградили објект који су до своје смрти користили заједно са тужиоцем, а након њихове смрти тужилац је наставио да део парцеле на којој се објект налази несметана користи, у уверењу да је власник предметне кат.парцеле, при чему према околностима случаја ни тужилац нити његови правни претходници нису могли знати да непокретност коју држе није њихова, а несметени посед у трајању од преко 20, доказује оправданост таквог уверења. Тужена, која катастарску парцелу није држала и користила, а спори тужиоцу право на стицање права својине одржајем, сноси терет доказивања чињенице да је тужилац несавесан држалац, а суду није пружила ниједан доказ да је предузела било коју радњу за предају у посед или заштиту државине на спорној парцели, односно није доказала да је на било који начин вршила својинска овлашћења на спорној катастарској парцели. У том смислу, за одлучивање у овом спору је небитно да ли је тужилац, који се позива на одржај, извршио увид у катастар непокретности, с обзиром да начело јавности уписа у катастар непокретности представља објективну околност, а да институт савесности представља лични однос према ствари чији је држалац, а за који однос је битно понашање тужене као носиоца права својине, односно да ли је тужена на било који начин вршила своје право на предметној катастарској парцели у току времена потребног за одржај, а као што је већ наведено, тужена није доказала да је на било који начин манифестовала своје право својине на спорној катастарској парцели било према правним претходницима тужиоца, било према тужиоцу лично.

Цењени су и наводи жалбе тужене којима се указује да тужилац није могао стећи право својине грађењем објекта на земљишту које се налази у државној својини, али су и ови наводи без утицаја на доношење другачије одлуке. Ово због тога што је право својине тужиоца у конкретном случају утврђено применом правила о ванредном одржају за које се поред протека периода од 20 година захтева да је државина савесна, у смислу чл.28 ст.4 Закона о основама својинскоправних односа, а за који су у конкретном случају били испуњени сви законом прописани услови, како је то напред наведено.

Приликом доношења одлуке, овај суд је имао у виду и све остале наводе жалбе тужене, али је код напред наведеног, оценио да су исти без утицаја на доношење другачије одлуке па их посебно не образлаже сходно чл.396 ЗПП-а.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка, с обзиром да тужилац који је успео у овом спору трошкове није тражио, па је правилно поступио првостепени суд када је одлучио да свака странка сноси своје трошкове.

Из наведених разлога, применом одредбе члана 390. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Весна Целетовић Цуцић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић